

[Ministeren for kulturelle anliggender]

øjeblikket skulle kunne komme igennem med det hverken af økonomiske grunde, men i og for sig heller ikke af principielle grunde. For hvad bliver så det næste? Var det så ikke rimeligt med rugbrødet og margarinen og skummetmælken og alt det her? Vi kender diskussionen alle sammen.

Jeg vil gerne understrege, at jeg faktisk mener det alvorligt – det er også lidt et svar til hr. Jimmy Stahr, som efterlyste initiativer for børn og unge – at vi må bestræbe os meget på og også sætte penge af til at styrke bogens rolle, ikke mindst over for børn og unge. Her gør vores biblioteker naturligvis en stor indsats, og det er også derfor, mine bemærkninger om besparelser på materialekontiene er placeret dér, hvor de er, men jeg mener faktisk, at vi må drøfte videre, hvad vi gør i disse elektroniske aldre, vi lever i, for at bevare bogen, bevare interessen for at fordybe sig på den måde.

Jeg er kommet med nogle forslag. De løser ikke alle problemer, men det var dog en måde at starte på. Jeg har foreslået, at vi på tipsmidlerne allerede i år – det har jeg foreslået i det, der netop er tilsendt finansudvalget – afsætter en halv million kroner til støtte til udgivelse på bestemte områder. I første omgang skulle det være klassikere, dernæst havde jeg tænkt på børnelitteraturen og måske noget lyrik senere hen. Det kan man jo drøfte – i hvert fald at man iværksatte nogle rullende projekter år efter år, som selvfølgelig så vokser med årene. Så må vi se, om der efter nogle år er behov for en permanent ordning, det er muligt. Egentlig er det en meget fiks måde, synes jeg selv, at starte på, at man forsøger sig frem over tipsmidlerne med nogle mindre beløb for at undgå bureaukrati, for at undgå konkurrenceforvridning og alle de ting, der i øvrigt kan indvendes mod sådan noget.

Flere ordførere var inde på ophavsret og biblioteksafgift. Det er svært stof, det skal jeg villigt erkende. Det er noget, som vi for begge tings vedkommende skal vende tilbage til i næste folketingssamling. Jeg kan ikke i dag give et detaljeret bud på, hvordan det skal løses. Som de fleste vil vide, har der siddet et ophavsretsudvalg i mange år, og dette udvalg vil formodentlig sidde på livstid, for der vil konstant være behov for at revidere denne lovgivning med alt det nye, der sker på de tekniske områder, hvor man kan sprede

kunstneres værker med stadig nye metoder. Derfor kan man nok ikke forestille sig, at vi finder frem til den endelige løsning på ophavsretsproblemerne i næste samling heller, men vi må forsøge at komme en bid videre, og det forsøger vi altså med det lovgivningsinitiativ, som kommer til efteråret.

Biblioteksafgiften er også indviklet stof. Hr. Kofod-Svendsen rejste spørgsmålet om bøger, der havde flere forfattere. Det tror jeg har beskæftiget samtlige kulturpolitiske ordførere i salen. Der er ingen, der kan fatte, at vi ikke snart kan få ordnet den sag. Jeg melder mig i koret, men jeg har efterhånden lært forklaringen udenad. Jeg vil ikke sige, jeg forstår den, men jeg har i hvert fald lært den udenad. I hvert fald kan jeg sige til hr. Kofod-Svendsen, som nævnte, hvad vi kunne i disse EDB-aldre: ja men vi har altså ikke EDB-udstyr til det. Det er det, der er problemet. I øjeblikket skal der rent faktisk laves en manuel optælling, og det er det, der er kolossalt besværligt og tidrovende og dyrt og alt muligt andet.

Det har været drøftet, om man kunne gå over til nogle stikprøveoptællinger. Det har vi arbejdet noget med. Jeg vil ikke sige, det har vakt udelt begejstring i forfatterkredse, hvad jeg måske også godt kan forstå. Det gør altså, at dette problem er meget kompliceret. Alternativet kan være, at vi skal ud og købe et kæmpestort nyt EDB-udstyr, og selv når vi har det, så skal det altså ind på EDB, inden man kan løse problemet. Men vi skal ikke opgive håbet, det er klart. Jeg vil bare gerne antyde, at det er et temmelig indviklet problem.

Der blev rejst nogle yderligere konkrete spørgsmål til mig om biblioteksområdet, om oplysningskontoret og om tilsynet. Jeg vil godt lige anfægte bemærkningen: med et pennestrøg at nedprioritere eller ophæve. Så nemt går det altså ikke. Det, der er tale om, er selvfølgelig, at finansudvalget vil få forelagt nogle aktstykker, og så må folketingset tage stilling til, om det vil finde sig i det eller det ikke vil finde sig i det. Det er naturligvis sådan, det foregår. Der er jo ikke tale om en administrativ beslutning. Jeg vil også gerne anfægte bemærkningerne om, at der ikke er taget hverken faglige eller personlige hensyn. Vi er ikke færdige med dette forslag endnu, det siger sig selv, ellers var det blevet fremlagt for folketingset. Men jeg vil gerne sige, at